

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของโรเจอร์สต่อภาวะซึมเศร้าของบุคคลที่สูญเสียแขน ขา โดยตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ว่า

1. บุคคลที่สูญเสียแขน ขา ที่เข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์ส จะมีคะแนนความซึมเศร้าต่ำกว่าก่อนเข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
2. หลังการทดลองบุคคลที่สูญเสียแขน ขา ที่เข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ตามแนวโรเจอร์ส จะมีคะแนนความซึมเศร้าต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้ารับการปรึกษาแบบกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าของบุคคลที่สูญเสียแขน ขา ได้ผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่ม	ระยะทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ค่าที (t- test for dependent group)
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
กลุ่มทดลอง (N = 10)	19.8	7.25	11.8	7.54			- 7.44 *
กลุ่มควบคุม (N = 10)	22.3	4.67	24.6	3.69			1.24
ค่าที (t- test for independent groups)		.916		4.82*			

*P < .01 (t .01, 9 = 2.821) ทดสอบทางเดียว

P < .01 (t .01, 18 = 2.878) ทดสอบสองทาง

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า

1. คะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. คะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าของกลุ่มทดลองในระยะก่อนและหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองมีคะแนนความซึมเศร้าต่ำกว่าก่อนการทดลอง
3. คะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนความซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่มควบคุม
4. คะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าของกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4 สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยทั้ง 2 ข้อ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าภายหลังจากทดลองกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีความซึมเศร่าลดลงกว่าก่อนเข้ารับการทดลอง แต่กลุ่มที่ไม่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มมีคะแนนความซึมเศร่าอยู่ระดับเดิม (ข้อมูลดิบในภาคผนวก ค ตารางที่ 9 - 10)

เนื่องจากผู้ที่เข้าในกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้จัดให้กลุ่มควบคุมได้รับคำแนะนำ และการปฏิบัติตัว ต่อภาวะซึมเศร้า โดยผู้นำกลุ่มได้บรรยายตามเอกสาร (ดูรายละเอียดในภาคผนวก จ) ที่ผู้นำกลุ่มได้แจกให้สมาชิกในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2543 เวลา 16.00 – 16.30 น. เป็นระยะเวลาครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเห็นว่า กลุ่มควบคุมควรจะได้รับการช่วยเหลือเบื้องต้น เพื่อลดภาวะซึมเศร้าได้บ้าง ดังจะเห็นได้จากคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) ของกลุ่มควบคุม (ดูภาคผนวก ค ตารางที่ 8) มีคะแนนความซึมเศร้าอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับรุนแรง (18 – 33 คะแนน) ซึ่งความซึมเศร่าระดับนี้จะมีผลต่อสมาชิกโดยสมาชิกจะมีความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ไม่มีความสามารถ หงุดหงิดง่าย นอนไม่หลับ แยกตัวและมีความคิดฆ่าตัวตายได้ ดังนั้นการกระทำดังกล่าว อาจทำให้มีผลต่อกลุ่มควบคุมโดยอาจจะทำให้คะแนนความซึมเศร่าต่ำลง แต่จากผลการวิจัยนี้พบว่า การทดสอบความแตกต่างของคะแนนแบบวัดความซึมเศร้าของกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลอง พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01